

Norges Indskrifter med de ældre Runer.

Udgivne

for

Det Norske Historiske Kildeskriftfond

ved

Sophus Bugge.

Christiania.

A. W. Brøgers Bogtrykkeri.

1895.

Tillæg.

43. Belgu i Jarlsberg og Larviks Amt.

Indskrift af tvivlsom Ægthed.

Gaardeier Chr. Wennerød i Christiania, som eier en liden Oldsagsamling, gav i 1889 O. Rygh og mig Meddelelse om 3 Stene i hans Samling. De skal alle efter hans første Opgivende have været fundne i Jorden paa Gaarden Belgu (Matr. Gaards-Nr. 133) i Sandeherred Præstegjæld, Jarlsberg og Larviks Amt, paa Vestsiden af Sandefjorden, i Vaaren 1888¹).

Den ene (Nr. 1) var en rundagtig Sten af den Art, som gaar under Navn af Slyngesten. Den bar Tallene 17 og 19 (d. e. Aarstallet 1719). Men denne nye Indskrift var, som jeg troede at se, skreven over ældre Tegn, af hvilke jeg troede at øine $\mathfrak{A}$.

Nær ved det Sted, hvor denne Sten blev funden, skulde de to andre være fundne sammen ikke langt fra Husebygningerne, hvor der var en liden Forhøining.

Den ene af disse Stene (Nr. 2), som paany er bleven undersøgt i Slutningen af 1902, er en brugt Bryneste²). Den er af firkantet Tværsnit, c. 14 Cm. lang, c. $2\frac{1}{2}$ —3 Cm. bred og c. $1\frac{1}{2}$ — $2\frac{1}{3}$ Cm. tyk. Paa den ene brede Flade er anbragt Indskrifter. Begge Tværflader og de to smale Flader er glatte og viser Spor af Brug. Omtrent i Midten af Tværfladen til høire for Indskriften (Tværfladen i Stenens smaleste Ende) er der en indhulet Stribe, vel til en Snor, hvori Bryneste-
stenen har været baaren.

Paa den Flade, som er forsynet med Indskrifter, er til venstre over en horizontal Linje skrevet først 1 foran en vertikal Streg, som oventil begynder lidt

¹) I Møde i Videnskabs-Selskabet i Christiania den 1. November 1889 har jeg givet en Meddelelse om disse Stene; jfr. Forhandl. i Vid.-Selsk.'s Møder i 1889 S. 42.

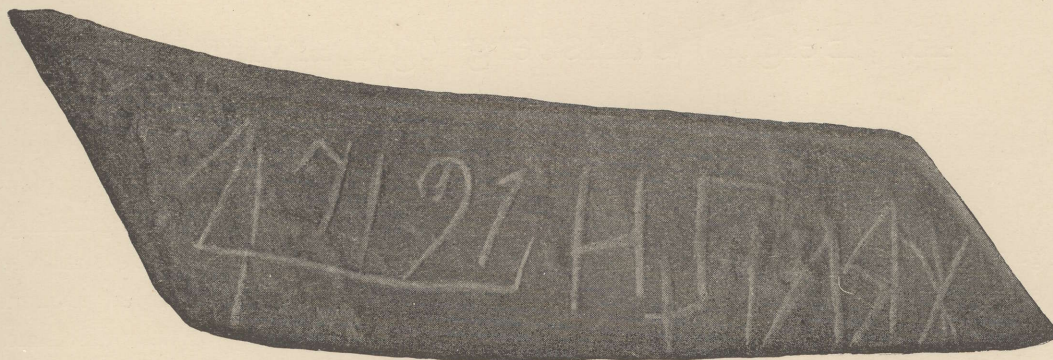
²) Autotypi af Stenen i naturlig Størrelse meddeles efter Fotografi, taget af Fotograf Væring. Norges Indskrifter med de ældre Runer.

nedenfor 1-Tallets Top og gaar ned til Stenens Kant. Derpaa følger 7, saa en vertikal Streg, der næsten naar ned til den horizontale Linje, endelig Tallene 91. Fra den horizontale Linjes Endepunkt til høire gaar en liden næsten vertikal Streg opad. Sandsynlig er Aarstallet 1791 ment. Det hele er skrevet med ganske moderne Træk.

Til høire for Tallene er skrevet Bogstaver, som det synes, 7 i Tallet, af hvilke ialfald de 4, som er længst til høire, skal læses fra høire mod venstre.

Længst til høire er Runen * h af den kortere Rækkes Skrift. Runens Kors er usædvanlig stort. Nedentil naar baade Midtstaven og Korsarmene helt ned til Stenens Kant; oventil naar Korsarmene ikke fuldt saa høit op som Midtstaven.

Anden Bogstav fra høire er en R-Runen, hvis Sidestav bestaar af rette Streger, som oventil danner en skarp Vinkel; Sidestaven gaar paa Midten ind til den lodrette Stav.

Tredje Bogstav fra høire er en N-Runen, hvis Sidestav er en ret Streg, som fra den lodrette Stavs Top skraaner nedad mod venstre.

Fjerde Bogstav er Runen | i.

Til venstre for Rune 4 lidt over den rette Stavs Midte er der en langagtig vertikal Afskalling. Paa Grund af dens urene Bund er det usikkert, om denne er ridset eller ikke. Hvis den har været ridset, har den vel været ment som et Skilletegn.

Rune 1—4 gaar alle ned til Stenens Kant.

Den følgende Bogstav eller Bogstavforbindelse har ikke nogen rigtig Runeform. Den bestaar af en lodret Stav, der oventil begynder ikke lidet lavere end Rune 1—4 og gaar ned til Stenens Kant. Denne Stav skjæres omtrent paa Midten af en noget buet Tværstreg, som skraaner ganske lidt ned mod venstre. Fra denne Tværstregs høire Endepunkt gaar en lodret Stav opad ikke lidet høiere end Toppene af Rune 1—4. Fra denne lodrette Stavs Top strækker sig mod høire en nogenlunde horizontal Linje, som naar et godt Stykke til høire for Rune 4. Omkring den horizontale Linjes Endepunkt er der Afskallinger.

Hvorledes den her beskrevne Bogstavforbindelse i sin Helhed har været ment, kan efter dens Form ikke sikkert bestemmes. Den Del deraf, som er nede

til venstre, synes efter sin Form at have været ment som Runen $\dagger n$ eller som en Venderune af den kortere Rækkes Rune *a*. Jeg betegner denne Del i det følgende som Rune 5.

Til venstre for Rune 5 følger en Bogstav, der efter sin Form enten er ment som den latinske Bogstav H eller som den længere Rækkes Rune *h*. Denne begynder oventil i Linje med den foran omtalte lodrette Stav, som er til venstre for Rune 4, og gaar ned omtrent saa langt som denne lodrette Stav. Bogstavens Tværstreg skraaner ganske lidet nedad mod venstre.

Professor O. Rygh holdt med rette denne Stens Indskrifter for i høi Grad mistænkelige. Jeg skal hertil bemærke følgende.

Aarstallet 1791 er selvfølgelig fra Nutiden. Derved bliver ogsaa de andre Indskrifter meget mistænkelige.

Af disse Indskrifter omtaler jeg i det følgende de Bogstaver, der i det foregaaende er betegnede som Rune 1—5, adskilt fra den Bogstav, som er nærmest Aarstallet, og fra det Tegn, som er i Linje med denne Bogstav og som berører Tværstregen paa Rune 5. Disse to Tegn betegner jeg som Bogstav α og β .

Jeg holder disse sidste for moderne. Jeg formoder, at de skal læses omvendt mod Aarstallet, saa at Toppen paa disse Bogstaver vender i modsat Retning af Tallenes. Bogstav α , som er nærmest Tallene, er vistnok ment som den latinske Bogstav H. Bogstav β , som er fjærnere fra Tallene, er mulig, uagtet den er vendt mod venstre, ment som den latinske Bogstav L.

Om det formentlige H L betyder »Hans Larsen« eller noget lignende, skal jeg lade være usagt.

Stenens Runeformer ser heller ikke gamle ud. Navnlig gjælder dette Rune 1 *h* med de usædvanlig lange Korsarme og Rune 2 med en Sidestav, som oventil danner en skarp Vinkel og paa Midten gaar ind til den rette Stav. En Runeindskrift paa en Sten paa Subø i Aamotsdal i Telemarken fra 2den Halvdel af 18de Aarh. har væsentlig samme Form af *h*.

Paa den anden Side er der flere Vanskeligheder, som jeg ikke kan fjærne, ved den Antagelse, at den her omhandlede Runeindskrift fra Belgu skulde være indridset i 19de eller 18de Aarh. af en Mand, som ikke kjendte nogen anden gammel Indskrift end de, som vi ellers kjender.

De 4 første Runer synes at kunne læses *hrui*. Dette er en rigtig Skriftform af Mandsnavnet *Hrói*, saaledes som dette Navn lød i Norge indtil omkring Aar 1000. (Senere faldt *h* her bort.) Om dette Navns Brug i Norge se O. Rygh, Gamle Personnavne i norske Stedsnavne S. 207. Det findes bl. a. i Stedsnavnet *Rostad* Gaards-Nr. 17 i Vaale, Jarlsberg Fogderi (*a Roastadhom* 1461); altsaa ikke meget langt fra den Bygd, hvor den her omhandlede Brynsten er funden. Dette taler for Indholdets Ægthed. Paa Kirkebø-Stenen fra Færøerne er Mandsnavnet *Hrói* skrevet i Akkus. *hrua* (*h* med to Stave).

Rune 5 synes, hvis man læser den som Venderune af *a*, at kunne være oldn. *á* »eier«. Runen $\dagger a$ forekommer i mange nordiske Indskrifter skreven som Venderune. Den hele Runeindskrift, Rune 1—5, kunde da være ment som *hrui a* »Ro'e eier (denne Gjenstand)«. Til denne Tolkning vilde Opfatningen af

den langagtige Afskalling efter Rune 4 som et Skilletegn passe godt. Mange løse Gjenstande, som er fundne i Norden, har en Indskrift, som lyder: *N. N. á mik* »N. N. eier mig«. Eller ogsaa er Objektet udtrykt ved et Substantiv, som betegner Gjenstanden. Det, at Objektet for Verbet *á*, Betegnelsen for Gjenstanden, her ikke er udtrykt, har mange Analogier¹).

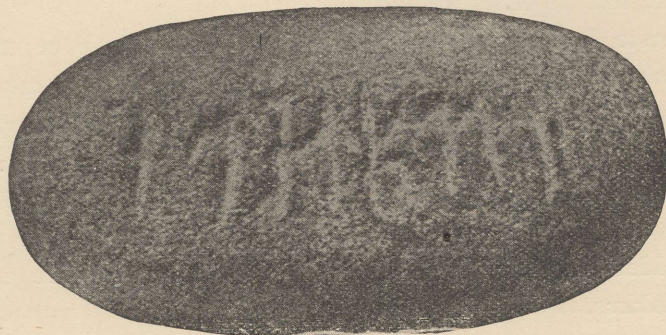
Jeg kan ikke forstaa, hvorledes denne Brynestens Runeindskrift med nogen Rimelighed kan forudsættes at være lavet paa Frihaand i 19de eller 18de Aarh. Efter det foregaaende er jeg mest tilbøielig til at holde Indskriften for en i nyere Tid (kanské snarest i 1791) udført Kopi af en nu tabt gammel Indskrift, der mulig ligeledes har været anbragt paa en Bryneste. Hvis dette er rigtigt, har den tabte Original sandsynlig været fra 9de eller 10de Aarh.

Foran *r* er *h* bibeholdt i Norsk endnu paa Alstad-Stenen, der har Indskrift med den kortere Rækkes Runer, vel fra Slutningen af 10de Aarh.

Paa Belgu-Stenen (Nr. 2) synes, som før sagt, at forekomme et langagtigt Skilletegn. Et Skilletegn af lignende Form forekommer bl. a. oftere i danske og svenske Indskrifter fra 9de og 10de Aarh., f. Eks. paa de danske Stene fra Glavendrup og Tryggevælde, som er fra omkring 900. Se herom Rök-Stenen (1878) S. 111, 123; Wimmer, Runenschrift S. 168.

Paa Grund af denne Brynestens Fremkomst sammen med den følgende Runeste, er dens Indskrift behandlet her, uagtet den ikke indeholder nogen Rune af den længere Række.

Den tredje Sten fra Belgu (Nr. 3), som ligeledes paany er bleven undersøgt i Slutningen af 1902, er allerede omtalt S. 159 Anm. Den er en af Naturen tildannet Rullesten af Grønsten²). Dens Længde er c. 9 Cm. og største Bredde og Tykkelse henholdsvis c. 4½ og c. 3 Cm. Paa den ene Langside har Stenen en Indskrift, som skal læses fra høire mod venstre. Der er i Runernes Fordybninger

- ¹) Naar *hrui* er skrevet med høiere Runer end *a*, er dette vel skeet for at fremhæve Navnet.
²) Ovenstaaende Tegning meddeles i Autotypi efter Fotografi i naturlig Størrelse, taget af Fotograf Væring.

Spor af, at Stenen har ligget i Jorden. O. Rygh havde Mistanke om, at Indskriften ikke var gammel og ægte.

Ogsaa ved denne Indskrift synes Mistanke at være vel begrundet ikke blot derved, at denne Sten er kommen frem sammen med to andre Stene, hvis Tegn tildels sikkert er fra nyere Tid. Thi flere af Indskriftens Runer har ialfald nu i sine Former noget usikkert og ubestemmeligt, hvilket kunde vække Formodning om, at de var indridsede af en Mand, der ikke var vant til at skrive disse Runer og ikke forbandt nogen sproglig Mening med det, som han skrev. Og uagtet én Runeform, som navnlig er eiendommelig for den længere Rækkes Skrift (h) temmelig tydelig træder frem, saa afviger dog flere af de andre Tegn fra de ellers forekommende Former af den længere Rækkes Runer og fra de ellers kjendte gamle Runeformer overhoved.

Men ved denne Indskrift synes det endnu mindre sandsynligt end ved den i det foregaaende behandlede, at den uden noget gammelt Forbillede skulde være indridset i nyere Tid. Det skal foreløbig ikke afgjøres, om vi enten her har en ægte (men dog maaské i ny Tid tildels forvansket) Indskrift fra henimod den seneste Tid, da den længere Rækkes Runer brugtes, eller om den er en Kopi fra nyere Tid (kanské fra 18de Aarh.) efter en Indskrift, som har været fra Midten eller 2den Halvdel af 8de Aarh.

Som talende for, at Indskriften enten (i sin oprindelige Form) er ægte eller har et ægte Forbillede, fremhæver jeg navnlig de 3 sidste Runer.

3dje Rune fra Slutningen synes tydelig at være en Binderune. Dens første Bestanddel er $\mathbb{H}$ h. Tværstregen skraaner ned mod venstre. Binderunens anden Bestanddel synes at være en Form af *óss*-Runen (hvis Stav dannes af h-Runens venstre Stav) med to meget korte Kviste, som er vendte mod venstre, af hvilke den øverste gaar ud fra den rette Stavs Top. Den nederste, som skraaner stærkere nedad end den øverste, gaar ud fra den rette Stav saa langt nede, at den naar saagodtsom helt ned til Runernes Basis. Disse Kviste synes sikre; navnlig er nederste Kvist klar og bestemt. Med denne Form af *óss*-Runen kan sammenlignes Formen af sidste *óss*-Rune paa Flistad-Stenen (Arkiv f. n. F. XVIII S. 1 ff.), hvor ligeledes nederste Kvist er meget langt nede og vidt fjærnet fra øverste Kvist.

Næstsidste Rune er l, hvis Kvist yderst ude har en Knæk nedad.

Sidste Rune er sandsynlig i. Paa Midten er en Udbugning til venstre, som vistnok er hugget; men denne Udbugning synes at være betydningsløs ligesom en lignende Udbugning til venstre paa Midten af venstre Stav paa den før omtalte h-Rune.

Imellem næstsidste og sidste Rune er der noget større Mellemlum end mellem de øvrige Runer.

Indskriften ender altsaa med $\widehat{\text{hali}}$. Dette kan være *halli*, Dativ af *hallr* »Sten«. At der ikke er skrevet *hale*, er hvad man kunde vente i en Indskrift fra Slutningen af den Tid, da den længere Rækkes Runer brugtes.

Denne Indskriftens Slutning taler i høi Grad for dens Ægthed, thi vi har en Form af Ordet *hallr* »Sten« i Indskriften paa Upsala-Øksen, som er fra Slutningen af den Tid, da den længere Rækkes Runer brugtes. Jeg har paa Upsala-

Øksen læst: **hali(?)n þn ah isarn**. Ordet forekommer ogsaa i Stenstad-Indskriften og i en Indskrift med de yngre Runer paa en Sten ved Tose i Smaalenene; se S. 177 f.

Naar saaledes Slutningen af Indskriften synes at være ægte eller at have et ægte Forbillede, berettiger og forpligter dette os til at undersøge nærmere Indskriftens øvrige Runer.

Længst til høire foran Midten af første Rune er der en aflang vertikal Afskalling, som er meget smalere end Runetrækkene. Denne synes enten at være betydningsløs eller et Indledningstegn.

Første Rune bestaar af en ret Stav. Oventil og, som det synes, fra Stavens Top skraaner der nedad mod venstre en Kvist, hvis Spids synes at naa ind til anden Rune. Under denne Kvist og ikke adskilt hverken fra denne eller fra Hovedstaven er der en Afskalling, der er mindre dyb end Hovedstaven. Denne Afskalling naar ikke fuldt saa langt til venstre som Kvisten. Den er nedentil temmelig bestemt begrænset og er bredest og dybest straks til venstre for første Stav og smalner af mod venstre. Det synes derfor vel muligt, at første Rune oprindelig har været en **w**-Rune, hvis Sidestav har dannet en mod venstre afspidset Trekant. Dette er vistnok ikke sikkert; men efter de levnedede Spor forekommer det mig ikke sandsynligt, at her skal læses **11** eller **ꝛ m**.

Anden Rune er meget utydelig og lader sig neppe med Sikkerhed bestemme. Jeg har opfattet Rune 2 som en Binderune, hvis høire Bestanddel er **ꝛ e**. Fra høire rette Stavs Top skraaner der ned mod venstre en ret Kvist, som synes at naa hen til venstre Stav. Meget usikker er den Streg, som fra venstre Stavs Top skraaner ned mod høire mellem de to lodrette Stave hen til den fra høire Stav nedad skraanende Kvist. Den Kvist, som skraaner nedad fra høire Stav, er mindre tydelig i den Del, som er til venstre for Krydsningspunktet med den anden Kvist.

Fra Toppen af venstre Stav paa Rune 2 skraaner nedad mod venstre en nogenlunde ret Kvist, som synes at være den for Runen 1 eiendommelige Kvist, uagtet den i sin Form ikke stemmer overens med Kvisten paa næstsidste Rune. Rune 2 synes herefter at skulle læses som Binderunen **el**.

Rune 3 bestaar af en ret Stav. Omtrent fra dennes Midte skraaner opad mod høire en Kvist indtil et godt Stykke til venstre for og lidt ovenfor Toppen af venstre Stav paa Rune 2. Til høire for den nederste Del af Staven paa Rune 3 og ikke tydelig adskilt fra denne er der en rundagtig og nogenlunde bestemt begrænset Afskalling. Dennes øvre Del gaar ind til den rette Stav noget nedenfor Kvisten og bestemt adskilt fra denne. Rune 3 har, naar den nævnte Afskalling tages med, Lighed med en Stuprune af **r**, hvis Sidestave gaar ind til den rette Stav og hvis øvre (her da omvendte) Sidestav danner en Runding. Men det synes mig ikke rimeligt, at Rune 3 skal læses som **r**. Herimod synes at tale den runde Afskallings hele Eiendommelighed. Fremdeles den vistnok enestaaende Form af **r**, som da maatte antages. Endelig det, at en Læsning **r** her, saavidt jeg ser, vilde give en meningsløs Ordform.

Meget snarere kunde man være tilbøielig til at læse Rune 3 som en Venderune af den kortere Rækkes *k*. Men ogsaa denne Læsning synes betænkelig. Bortset fra, at Indskriften ellers ikke har nogen Venderune, skulde man ikke ved Siden af de af mig her antagne Former af Runerne *w*, *e* og *h* vente denne sene Form af Runen *k*. Desuden vilde jeg her heller ikke kunne sproglig forklare den ved Læsningen *k* fremkomne Ordform.

Jeg vover derfor en anden Læsning.

I sene Indskrifter med den længere Rækkes Runer og i de ældste med den kortere Rækkes Runer forekommer ikke sjælden en Stuprune indimellem de paa sædvanlig Maade skrevne Runer. Særlig forekommer en Stuprune af *u*, som det synes, i følgende sene norske Indskrifter med den længere Rækkes Runer: Ødemotland, se S. 258; Tørviken B, se S. 287; mulig i den yngre Valsfjord-Indskrift, se S. 351; endelig i Hammeren-Indskriften, hvor en retvendt *u*-Rune og en Stuprune af *u* er forenede paa samme Stav, se S. 380 og Tillæg til Hammeren i det følgende. Ogsaa udenfor Norge kunde Eksempler paa Anvendelse af Stuprune af *u* paavises. Jeg læser derfor Rune 3 som *u*. Jfr. særlig Stuprunen af *u* Ødemotland a 21.

Det hele skulde da blive: *wēluhali*.

wēlu kan være den ældre Form af oldn. *vél* (hvis Nominativ Flertal er *vélar*) »Kunst, Kneb, Svig«. Med Hensyn til Endelsen *-u* kan sammenlignes *birgngu*, *minu*, *liubu* paa Opedal-Stenen; *laþu* i flere Brakteat-Indskrifter; endnu *reidu* og *soulu* i den kortere Runerække i et Leidener-Haandskrift, se S. 304 f.; jfr. Arkiv f. n. F. XV 146, 148.

Ordet oldn. *vél* forekommer som første Sætningsled i *weladaude* (Björketorp) og *wel[A]duds* (Stentofta).

I *hali*, udtalt *halli*, ser jeg, som foran sagt, Dativ i Ental af et til oldn. *hallr* »Sten« svarende Ord, istedenfor ældre **halle*. Paa Sølvesborg-Stenen (fra omkring Midten af 8de Aarh.), som har én Rune af den længere Række, forekommer *urti* af ældre *wurte*. Ødemotland-Indskriften med den længere Rækkes Runer har *fþi* = oldn. *fáði* af **faihidē* (S. 254 f.); Fyrunga-Indskriften har *susi* af **sū-sē* (Arkiv XIII 344, 357). Den sene gotlandske Martebo-Indskrift, som er skreven med den længere Rækkes Runer, synes at have Dativformen *albi*.

Naar man læser Belgu-Indskriften *welu hali*, synes Dativen *hali* = oldn. *halli* at maatte forstaaes som en lokativisk Dativ. Jfr. *sat kvisti ein* Rígsþ. 47. Paa samme Maade forstaaes F. Jónsson (Aarbøger f. n. Oldk. 1895 S. 304 ff.) Dativen i *raip strqntu* paa Rök-Stenen og i Udtryk som *Englandi rauð branda* i den norrøne Digtning. (Der skal neppe læses *hali i*, med *i* læst to Gange og med *i* af **in* som Postposition.)

Indskriften *wēlu hali* skulde herefter forstaaes som: »Underfundighed (er) i Stenen«.

Den givne Læsning af Rune 3 som Stuprune af *u* modbevises ikke derved, at Sidestaven paa *u*-Runen da begynder langt nedenfor Stavens Top, medens Runen *l* i denne Indskrift har Kvisten begyndende fra Stavens Top. Dette Forhold har Analogi andensteds. Saaledes er *flutna* paa Rök-Stenen (b Linje 2) skrevet med en

l-Rune, som har Kvisten udgaaende fra Stavens Top, medens Sidestaven paa u-Runen her gaar ud fra den rette Stav langt nedenfor Toppen.

I **welu hali** »Underfundighed (er) i Stenen« maa Verbet »er« tænkes til. Dette har i korte Udtryk mange Analogier. F. Eks. *betri ein kráka í hendi en tver í skógi* og lign., se Detter-Heinzel, Sæmundar Edda II S. 61.

Udtrykket »Underfundighed (er) i Stenen« maa vel betegne, at man har ment, at Stenen paa Grund af sin Eiendommelighed havde en tryllekraftig skadelig Virkning. **welu** »Underfundighed« synes her at betegne mystisk Trolddom, som virker fordærvelig. Paa lignende Maade synes **weladaude** paa Björketorp-Stenen at betegne »Død, som rammer et Menneske ved mystisk Trolddom«.

Om Stene, som man tillagde vidunderlig Virkning, jfr. S. 132 og f. Eks. Maurer, Isländische Volkssagen S. 184.

Den paa Stenen formodede Form af e, hvor den ene af Skraastregerne er forlænget helt ned til den anden Stav, forekommer i flere senere Indskrifter med den længere Rækkes Runer; f. Eks. paa By-Stenen og i Veblungnes-Indskriften (S. 113 f., 320 f.; jfr. S. 289).

Runen for w har i flere sene Indskrifter med den længere Rækkes Runer skarpvinklet Form.

Naar Kvisten paa næstsidste Rune (l) yderst ude har en Knæk nedad, saa er dette analogt med Formen af nederste Kvist paa óss-Runen i Myklebostad-Indskriften B; se S. 330 f.

Om Rune u som Stuprune er talt i det foregaaende. At Sidestaven begynder saa langt nedenfor Toppen, har Analogi i flere, navnlig med den kortere Rækkes Kortkvist-Runer skrevne, Indskrifter.

I Indskriften er to Gange brugt en Binderune, ligesom Binderuner ikke er sjældne i andre sene Indskrifter med den længere Rækkes Runer.

Vokalen a er her betegnet ved óss-Runen. Ogsaa i flere andre sene Indskrifter med den længere Rækkes Runer er óss-Runen endnu brugt som den eneste Betegnelse for Vokalen a. Saaledes paa Upsala-Øksen og paa Martebo-Stenen.

Endelsen -i i hali, ikke -e, henviser til den senere Del af den Tid, i hvilken den længere Rækkes Runer blev brugte. Derimod er Sprogformen **welu** ældre end den historiske nordiske Sprogform. Ogsaa den lokativiske Betydning af Dativen **hali** uden Præposition synes at tyde paa Ælde.

Efter denne Gjennemgaaelse maa jeg gjentage, at det synes mig noget nær utænkeligt, at Indskriften skulde være helt uægte, det vil sige, at den skulde være lavet i nyere Tid (i 18de eller 19de Aarh.) af en Mand, som ikke kjendte andre gamle Runeindskrifter end de almindelig kjendte. Derimod forekommer det mig muligt, at den her behandlede Indskrift er en forvansket og i nyere Tid udført Kopi af en nu tabt Original, som har været fra Midten eller 2den Halvdel af 8de Aarh.

Jeg tør dog paa Grund af Indskriftens Eiendommeligheder i det hele og paa Grund af alle Omstændigheder ved Stenens Forekomst ikke negte Muligheden af, at den her behandlede Stens Indskrift oprindeligt har været en ægte Indskrift fra

Midten eller 2den Halvdel af 8de Aarh., men saaledes at denne Indskrift i nyere Tid (i 18de Aarh.?) er bleven forvansket.

Det bør her fremhæves, at det om den her behandlede lille Runesten fra Belgu udtrykkelig er sagt, at man i ny Tid har kradset med skarpt Instrument i dens Runetræk for at gjøre disse dybere.

Efter en senere Opgave fra Eieren (Februar 1894) skulde alene Stenen Nr. 3 være funden paa Belgu, de to andre Stene (Nr. 1 og Nr. 2) derimod paa andre Gaarde i Sandeherrød. Det blev tillige dengang opgivet, at Stenen Nr. 3 var funden i den centrale Del af en Gravhaug.

Den Omstændighed, at Stenen Nr. 1 har Aarstallet 1719 og Nr. 2, som det synes, 1791, hentyder mulig paa, at der i denne Del af Sandeherrød i Slutningen af 18de Aarh. boede en Mand, som interesserede sig for og samlede paa Oldsager.
